

РЕШЕНИЕ

№ 5794

гр. София, 31.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **4670** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния
кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните
нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 28.02.2012 г., постановено по НАХД № 15012/2011 г. по описа на
Софийски районен съд, НО, 103 състав е отменено наказателно постановление /НП/ №
Р-10-576/12.04.2011г., издадено от заместващ заместник-председателя на КФН,
ръководещ управление „Застрахователен надзор“. С НП на ЗД „Б. И.“ са наложени
имуществени санкции за нарушения на чл.317а, ал.3 от Кодекса за застраховането
(КЗ) при предоставянето на информация за пет застрахователни договора, на
основание чл. 319, ал. 1 т. 2 от КЗ.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.
1 от ЗАНН, е обжалвано от административнонаказващия орган.

Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на
касационната жалба. Прокурорът намира, че последната е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните,
намира следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от
активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на
обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XI касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Въз основа на изяснената фактическа обстановка последният е формирал правни изводи, които настоящият състав споделя като краен резултат.

Не съответства на приетото по делото доказателство – препис-извлечение от протокол № 14/06.04.2011г. на КФН, констатацията на районния съд, изложена в мотивите на обжалваното решение, че липсват данни относно компетентност на административнонаказващия орган. Независимо от това, правилен е крайният извод за незаконосъобразност на НП.

Изпълнителното деяние, посочено в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП, се състои в това, че дружеството е представило в КФН информация за два сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във връзка с ал. 1 от КЗ в периода след 46-ия ден включително от датата на тяхното сключване, с което контролният орган е счел, че е нарушено изискването на чл. 317а, ал. 3 от КЗ.

Настоящият състав намира, че предоставената информация на КФН от страна на дружеството за сключените застрахователни договори на 27.08.2010г. (доколкото не се установяват и не се сочат други дати) по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ не може да бъде квалифицирано като неизпълнение на задължение по реда на чл. 294, ал. 1 във вр. с ал. 4 от същия закон. Този застраховател не е задължен субект по чл. 294, ал. 1 от КЗ, тъй като е дружество - титуляр на лиценз за застрахователна дейност и вписано в водения от КФН публичен регистър, учредено по българското право. Поради това, извършваната от това дружество дейност в държавата му на произход – Р. Б. не е в резултат на упражнена свобода на движение по правото на Съюза: правото на установяване, уредено по чл. 49 вр. чл. 54 от глава 2 „Право на установяване“ от Дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали“ от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) или свободата на предоставяне на услуги по чл. 56, вр. чл. 62 и чл. 54 от глава 3 „Услуги“ на същия Дял IV от ДФЕС.

Задължени лица по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 КЗ са застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 2 КЗ, които са регистрирани по правото на друга държава-членка и са упражнили посочените свободи на движение в същия текст: правото си на установяване или на предоставяне на услуги като част от предоставените по правото на Съюза свободи на движение.

Употребените в разпоредбата на чл. 294, ал. 1 от КЗ изрази „всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка в Р. Б.“, допълнени с пояснението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги“ означава качество на лицата, предоставящи услугите, което във всички случаи предполага упражнена свобода на движение на услуги по правото на Съюза, които лица са разграничени изрично по тези качества от другите застрахователи съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 КЗ. Така въведеното допълнително качество на задължените лица по чл. 294, ал. 1 КЗ – упражнена свобода на движение, изключва от приложното поле на

разпоредбата застрахователите, които имат произход от същата държава - членка или са с произход друга държава извън Европейския съюз, и които са застрахователи по чл.8, ал. 1, т. 1 КЗ. Без допълнението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” нормата на чл.294, ал. 1 КЗ би се отнасяла за всички застрахователи, които предлагат на територията на Р. Б. задължителните застраховки, посочени в същата разпоредба. Понятията „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги” следва да се тълкуват и прилагат единствено по смисъла, значението и за целите, произтичащи от правото на Съюза поради автономността на понятията на това право, както и от принципа на примата на това право и задължението за лоялно сътрудничество, установено по чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз. Поради това установяването на територията на държава - членка чрез седалище също предполага упражнена свобода на движение от дружеството и не обхваща всички застрахователи, предоставящи услуги на територията на тази държава. Изводът се налага и от тълкуването на чл. 8, ал. 1, т. 1 и 2 от КЗ, който разграничава застрахователите също по признака упражнена свобода на движение на услуги (по т.2 „застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги”) и втора категория – на застрахователите, получили лиценз от КФН. Съобразно това разграничение следва да се тълкува и задължението по чл. 294, ал.1 и ал. 4 КЗ. С тази разпоредба е установено допълнително задължение за застрахователите, упражнили правото на свободно движение на услуги, а в случай на извод по смисъла на чл. 61 ДФЕС – че са отпаднали всички ограничения на свободата на предоставяне на услуги, то тази разпоредба е дискриминационна спрямо тези дружества и не следва да се прилага спрямо задължените по същата лица. Дори и при такъв извод, е недопустимо правилата на чл. 294, ал.4 вр. ал. 1 КЗ да се прилагат и по отношение на застрахователите, с държава на произход Р. Б., тъй като това би означавало прилагане на закона по аналогия и в резултат на това основание за административно - наказателна отговорност, в противоречие с чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове и принципа за законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения - чл. 2, ал.1 ЗАНН.

Грамматическото тълкуване на нормата на чл. 294, ал. 1 от КЗ, озаглавена "Предоставяне на информация от застрахователите" налага извода, че вмененото с процесната разпоредба правило за поведение, се отнася за застраховател по смисъла на чл.8, ал.1, т.2 от КЗ, който е получил лиценз за извършване на застраховане по КЗ и предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Дори да се приеме, че несъответствията в текстовете не са резултат на непрецизност, с оглед разпоредбите относно тълкуването, съдържащи се в Закона за нормативните актове, самата непълнота или неяснота на смисъла на конкретната разпоредба изключва възможността същата да послужи като основание за административнонаказателна отговорност. Последната винаги е резултат на несъответствие на поведението на дееца с конкретно и ясно правило за поведение, обективизирано в нормативен акт.

Различието в уредбата за местни и други застрахователи сама по себе си не препятства развитието на стабилен, прозрачен и ефективен пазар. Разликата в третирането е породена именно от тази цел, тъй като докато местните застрахователи са лица, подконтролни на КФН, които дължат предоставянето на същата информация, то застрахователите, упражняващи дейността посредством установяване или свобода на предоставяне на услуги, по начало не са субекти на общия контрол, упражняван от

Комисията; поради това, за тях е предвиден специален ред и срокове. Само за пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че към застрахователите от друга държава членка на ЕС при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги (чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ), са създадени завишени изисквания за предоставяне на информация, както към Гаранционния фонд, така и към КФН, поради облекчения ред за упражняване на дейност на територията на страната и ограничените контролни правомощия на КФН. Информационният център на Гаранционния фонд е създаден, за да бъдат облекчени увредените лица при получаване на обезщетение по застраховките „Гражданска отговорност“ и „Злополука“. За това центърът събира, обработва, съхранява и предоставя информация по реда на Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд (ПУДГФ) - чл. 292, ал. 2 от КЗ, за всички регистрирани действащи полици по задължителните застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в обществения транспорт към края на предходната седмица. Сравнителното тълкуване на чл. 39, ал. 1, вр. чл. 4, вр. чл. 3, ал. 1 от ПУДГФ с чл. 294 и чл. 8, ал. 1 от КЗ води до извод, че всички застрахователи са длъжни да представят на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. С чл. 294, ал. 4 от КЗ е създадено идентично задължение, но за предоставяне на същите данни и в КФН, единствено за тези от тях, които предлагат задължителни застраховки в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги. С оглед на това, за лицензираните от КФН застрахователи съществува задължение да предоставят информация за сключените и прекратени договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ единствено на Информационния център на Гаранционния фонд, но не и на КФН. Неизпълнението на това задължение до втория ден на седмицата, следваща тази, в която е подписана или прекратено действието на полицата, ще има последиците по чл. 319, ал. 1 от КЗ, вр. чл. 39, ал. 1 от ПУДГФ. В този смисъл, настоящият състав изцяло споделя виждането, изразено в практиката на районния съд, че този извод е верен независимо, че Информационният център се администрира от КФН, а не от Гаранционния фонд, тъй като това положение не е нормативноустановено и не може да разшири задълженията на лицензираните в страната застрахователи.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.02.2012 г., постановено по НАХД № 15012/2011 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.